

za sproščanje frustracij, ki jih je v alpinističnem okolju občasno kar veliko." Z leti se očitno jeziček tehtnice prevesi v smer mehkejših prijemov; tudi Peter Podgornik priznava, da je ob poznejših sprejemih raje videl, da se z mladimi ne ravna pregrobo, saj to po njegovem mnenju ni potrebno. Zagovornica mehkejše variante je tudi Minca Mramor: "Že med sprejemi smo večkrat debatirali o smiselnosti brutalnega tepeža novopečenih alpinistov. Velikokrat sem imela občutek, da so šle stvari čez črto dobrega okusa. Po mojem mnenju bi bil udarec ali dva popolnoma dovolj, če brez tradicionalnega tepeža res ne gre." Zelo jassen in odločen je Iztok Tomazin: "Nisem pristaš primitivnega izživljanja pogosto alkoholiziranih alpinistov nad kandidati za sprejem med alpiniste. Telesna grobost in poniževanje nimata nič skupnega z alpinističnimi vrednotami, žal pa se je tak način sprejemanja precej zasidral, ne samo v alpinizmu, tudi v marsikaterem drugem športu oziroma dejavnosti. Prav pa je, da je izpit za alpinista *zaguljen*, naporen, duhovit, zanimiv, skratka zahteven preizkus kandidatov in hkrati zabava prisotnim. V tem kontekstu je glede na tradicijo sprejemljiv tudi kak ne pregrob krstni udarec po zadnji plati."

Tako. Kaj si o folklori marogastih zadnjic mislim sama, sem že napisala v eni od preteklih števil *Planinskega vestnika*.¹ Zanimalo me je, kako na to sveto tradicijo gledajo drugi, zato je nastal ta zapis – seveda pa tudi v razmislek vsem, ki oblikujete scenarij alpinistične posvetitve. Malce poglodajte kost ... in se tu pa tam spomnite, da kar je *hec* za vas, ni nujno tudi za druge. ●

¹ *Planinski vestnik*, 2018/11.

Takrat mi je bilo res vroče!

V popolnoma natrpani jedilnici planinskega doma je bilo zatoхло in vroče, tako da je Šrauf¹ že zdavnaj slekel svojo karirasto srajco, izpod bele spodnje majice brez rokavov pa so silile njegove jeklene mišice in zbujele strahospoštovanje pri kandidatih, ki smo čakali na krst. Ob tem, da smo z vzponi izpolnili pogoje za pristop k izpitu ter opravili zahteven teoretični del v društvenih prostorih na Trdinovi in praktičnega na Turncu (vsi ne prvič), smo čutili nekaj ponosa in še več olajšanja. A pravi izpit je bil šele pred nami. Seveda so bila vprašanja komisije postavljena tako, da nisi imel prav nobenih možnosti za pravičen odgovor. Potem si jih *fasal*. Če si imel srečo, si jih dobil s celim svitkom enim pramenom vrvi. V osebnem arhivu hranim diapozitiv, na katerem legendarni Šrauf drži roko v zamahu nad mojo zadnjico, pri tem pa se reži do ušes in oči se mu svetijo kot pravemu rablju. Kaj rablju, peklenščku! Tik ob njem Janez² razteguje klavirsko harmoniko, zraven pa je skuštrana glava še drugega rablja – Pavleta,³ ki čaka, da pride na vrsto in nemudoma opravi kazen, ki jo je kandidatu naložila stroga komisija. Tisti decembrski večer so bili v Mihovem domu pod Vršičem prešerno razposajeni prav vsi, razen nas, ki smo čakali, da bomo po *batinah* na mah dozoreli in postali člani elitne družbe alpinistov Alpinističnega odseka Ljubljana – Matica. Spomnim se, da nam je bila v veliko tolažbo Tina,⁴ ki smo ji smeli položiti pregreto glavo v naročje, medtem ko sta se rablja izživljala na naših zadnjih plateg.

Da bi kar se da izkoristila dan, sva z Marčem⁵ na dan sprejema preplezala Pripraviško grapo v Grebencu in se nato povzpela na Mojstrovko. V grapi je bilo malo snega, zato so bili skoki kopni. Nenavezana sva praskala z derezami po golih skalah in v nekem trenutku sem bil čisto na meji padca. Na vrhu sva se zadržala le toliko, da je Marč pokadil cigareto, potem sva pohitela nazaj, saj kot kandidata nikakor nisva smela zamuditi sprejema. Ob sestopu sva bila nagrajena z večernim pogledom na Škrlatico, in takrat se mi je posvetilo, od kod ji tako ime. Vrhunec krsta je bilo zaslisevanje Miha.⁶ Iz Zasavja je prišel študirat v Ljubljano in že kot tečajnik pokazal svojo *knopovsko* moč in plezalski talent. Znan je bil tudi po tem, da ni šparal jezika. Na vprašanje (razumljivo neizprosne) izpitne komisije, katere predsednik je bil sam načelnik AO-ja Vili,⁷ katera je najbolj plezana *matičarska* smer, je izstrelil: "Akademska v Vežici!" Rablja je odgovor tako presenetil, da jima je popolnoma zaprlo sapo. Kako tudi ne, saj je bilo med tema dvema ljubljanskima odsekoma splošno znano hudo in močno zakoreninjeno rivalstvo. V izbi je zavladala tišina. Ko sta si rablja opomogla, jih je Miha skupil daleč najbolj med vsemi kandidati. Češ da si bo zapomnil, kdaj se je norca delal iz tako resnega izpita (in predvsem iz komisije!), in da ga bo grelo v zadnjico, ko bo vso dolgo noč čakal jutro v bivaku. Takrat je Miha v mojih očeh zrasel še bolj, kot je zaradi dobrih vzponov, ki jih je že imel v žepu.

Nasilje se mi je že od nekdaj zdelo odvratno, a ko z razdalje gledam nazaj na ta naš sprejem med alpiniste pred tridesetimi leti, mi je toplo pri srcu. Ni čudno: takrat mi je bilo res vroče. Zelo!

Damjan Slabe

¹ Stane Belak – Šrauf.

² Janez Marinčič.

³ Pavle Kozjek.

⁴ Tina Mihelič.

⁵ Marjan Zver.

⁶ Miha Lipovšek.

⁷ Tomaž Willenpart.